

Prelatovo pismo (rujan 2012.)

Nema ljubavi bez patnje, bez patnje odricanja od sebe. Prelat upotrebljava ove riječi Benedikta XVI. kako bi opširno govorio o Kristovom križu.

9.09.2012.

Predragi! Neka mi Isus čuva moje kćeri i sinove!

Kao i ostalih godina htio sam koristiti pauzu kako bih bio skupa sa svojim kćerima i sinovima u

različitim mjestima. To mi mnogo pomaže dok sam s vama i kad osjetim žurnost – uvijek aktualnu – apostolske ekspanzije. Ako nije moglo biti: *omnia in bonum!*, jer vrlo intenzivno smo od Pamplone "pretrčali" svijet.

Početkom srpnja, prije nego sam stigao u Pamplonu, zadržao sam se u Barceloni i u Geroni; tamo smo imali vrlo brojno druženje i blagoslovio sam jednu sliku svetoga Josemarije koja je postavljena na mjesto gdje se ostvaruje obilan posao s mladima. Zatim, kao što sam vam rekao, bio sam u Portugalu kako bih molio ispred Naše Gospe Fatimske i susreo sam se s dobrom grupom vaših sestara i vaše braće. A prošlog 23. kolovoza bio sam u Lourdesu i častio sam Gospu s čitavim Djelom i tražio njezin zagovor: zahvalio sam joj u ime svih.

Također sam napravio brzo putovanje u Nizozemsku. Osim radosti pri susretu s ljudima iz Prelature, dijelom sam se sjetio pretpovijesti Djela u toj zemlji dok sam pratio našega Oca i predragog don Alvara: koliko su molili dok su prolazili cestama i gradovima, misleći na ljude koji će doći u Opus Dei i tu njihovu nadu sada vidimo kao stvarnost! Moramo svaki dan živjeti općinstvo svetih.

Sutra, 2. rujna, zaredit ću za svećenike tri vaša brata Pridružena, koji su prije šest mjeseci primili đakonat. Također i iz tog razloga pomišljam na svetoga Josemariju koji je sanjao taj korak: na trenutak kada će doći svećenici iz redova tih sinova. Molite za njih i za plodove brojnih aktivnosti koji se sada u cijelom svijetu ostvaruju; također i za Regije južne polutke koje nas svih podržavaju svojim svakodnevnim životom.

Sredinom mjeseca koji je započeo, 14. rujna, ponovno zahvaljujemo našoj Majci Crkvi na blagdanu Uzvišenja Svetoga Križa. Naš se Otac na to pripremao i slavio uz posebnu radost, potpuno uvjeren da je Križ prijestolje slave iz kojeg Krist sve privlači k sebi[1]. Ne možete zamisliti kakvom sam radošću odlučio u centralnom sjedištu Opusa Dei dati na velikom zidu naslikati prizor koji se u liturgiji slavi: obnavljanje Svetoga Križa u Jeruzalemu nakon što je bio otuđen od nevjernima.

Kao pokaz te uvriježene pobožnosti naš je Otac sa sobom uvijek nosio *lignum crucis* i želio je da ga nose i njegovi nasljednici: prvo nezaboravni don Álvaro i sada ja. Svih nas je dojmila velika pobožnost kojom bi svaki dan poljubio tu svetu relikviju prije nego bi otišao na počinak, kad bi započeo novi dan i u ostalim trenucima.

Nakon tog blagdana, 15. rujna, spomenut ćemo se prisutnosti Majke Božje podno Križa, koja je trpjela s Isusom i surađivala s Njim na djelu otkupljenja. Tamo se pokazala njezino novo materinstvo dok je slušala Gospodinove riječi: *Ženo, evo ti sina*[2]. Tada nas je velikodušno i nježno prihvatila kao svoju pravu djecu. Ta dva blagdana za kršćane znače veliki oslonac, zahtjevni poziv da bez tuženja i ljubavlju prihvatimo male ili velike križeve koji se pojavljuju u našem životu, jer svaki nas približava Isusu Kristu i znači poseban Božji blagoslov. Ne zaboravimo riječi svetoga Josemarije kada kaže da mnogi ljudi nazivaju križ ono što je njemu suprotno i odstranjuju ga iz kuće, a prije svega iz svojega ponašanja. Ne dopuštaju da Sveti Križ sa svim svojim posljedicama pruži slobodu i snagu za borbu u novoj evangelizaciji, počinjući od osobnog obraćenja svakoga pojedinca.

Pred nekoliko godina sveti Otac je govorio u jednoj homiliji kako **nema ljubavi bez patnje, bez patnje odricanja od sebe, mijenjanja i čišćenja vlastitoga Ja u korist prave slobode. Ondje gdje nema ničega zbog čega bi se isplatilo trpjeti, čak i sam život gubi svoju vrijednost. Euharistija, središte našeg kršćanskog života koje se temelji na Isusovoj žrtvi za nas, nastala je patnjom iz ljubavi koja je na Križu postigla svoj vrhunac. Mi živimo od te predane ljubavi. Ta nam ljubav daje odvažnost i snagu kako bismo trpjeli s Kristom i po Njemu u ovom svijetu, znajući da upravo tako naš život postaje velik, zreo i istinski**[3].

Pomognimo svim ljudima koje susretnemo da promatraju vrijednost patnje u tom smislu, u miru i također u radosti. Naš je Utemeljitelj jednom prilikom bolno naglasio ovo pitanje: ***Tko ide danas ususret Svetom***

Križu? Malo ljudi. Vidite koja je u svijetu reakcija pred Križem, čak i mnogih koji se nazivaju katolicima, za koje je Križ sablazan ili glupost, kako je pisao sveti Pavao: iudaeis quidem scandalum, gentibus autem stultitiam (1 Kor 1, 23). Gospodine Nakon toliko stoljećaponavlja se ta nenormalna situacija, čak i kod ljudi koji kažu da te ljube i da te slijede[4]. U ovom našem svijetu u stvari primjećujemo ono što je Apostol pisao Korinćanima: Židovi znake ištu i Grci mudrost traže, a mi propovijedamo Krista raspetoga: Židovima sablazan, poganima ludost, pozvanima pak - i Židovima i Grcima - Krista, Božju snagu i Božju mudrost[5].

Naš Otac je nastavio: Djeco moja, vidite da ne pretjerujem. Još uvijek je Križ simbol smrti umjesto znak života. Još uvijek se Križ izbjegava kao da bi bio stratište, dok je on

prijestolje slave. Još uvijek kršćani odbacuju Križ i poistovjećuju ga s bolom, umjesto da ga poistovjete s ljubavlju[6]. Ti i ja, svatko od nas, ljubimo li zaista Sveti Križ? Jesmo li uvjereni da je zajedništvo s raspetim Kristom izvor nadnaravne djelotvornosti i prave radosti?

Vježbamo li se svaki dan da rado prihvatimo ono što nam se ne sviđa: bolest, ono što je zapreka za naše projekte, ili svakodnevne protivštine? Ako ima nadnaravnog pogleda, svaki ćemo dan otkriti više prilika da se sjedinimo s Isusom i Blaženom Djevicom Marijom, prihvaćajući s ljubavlju male protivštine –možda i ne tako male – i prikazujući ih na svetoj Misi. Koje veliko blago možemo prikupiti za Nebo na temelju neznatnih detalja!

To je bila stalna pouka svetoga Josemarije. **Pozivam vas da preko dana svojim mrtvljenjem i djelima**

ljubavi i predanja Gospodinu sakupljate miligrame zlata i zrnca briljanata, rubina i bisera. Naći ćete ih na svom putu u malim stvarima. Sakupite ih kako biste imali blago na Nebu, jer miligramima zlata nastaju s vremenom grami i kilogrami; i dijelovima tog dragog kamena moći ćete napraviti divne dijamante, velike rubine i sjajne bisere[7].

To se može lako ostvariti, ali potrebna je želja da se Krista prati na Kalvariji. Naš je Utemeljitelj zaključio: tri stvari se pojavljuju pred Križem. ***Bježanje od tog dara, što čini skoro čitav svijet. Bojažljivost u traženju Križa, tražeći sigurne dokaze i podvrgavajući se izvanrednim pokorama: ako taj poticaj ne dolazi od Boga, ne čini mi se prikladnim, jer može biti plod prikrivene oholosti. Treće je primanje Križa radošću kada ga***

Gospodin pošalje: ovdje pristaje, smatram ja, najbolji način ponašanja pred Križem[8].

Pogledajmo opet na Presvetu Djevicu. Činjenica da Marija ostaje jaka uz Križ, prateći izbliza svoga Sina, bila je bez sumnje posebna milost Božja. Ali milost koju je slijedila godinama se pripremajući – od trenutka Navještenja, a i prije – potpunim otvaranjem svoga srca i duše prema božanskim zahtjevima. **Etape Marijina puta, od nazaretske kuće do Jeruzalema, uz Križ, gdje ju je Sin povjerio Apostolu Ivanu, označene su ustrajnim čuvanjem sabranosti kako bi mogla sve događaje razmatrati u tišini srca i pred Bogom (usp. Lk 2, 19-51); i u razmatranju pred Bogom shvatiti također volju Božju i biti u stanju prihvatiti je**[9].

Kćeri i sinovi moji, to je velika lekcija koju nam prenosi Crkva prigodom

tog marijanskog blagdana. Cijeli zemaljski život Naše Gospe bio je goruća želja za ispunjenje božanske Volje, također i kada je ta providnost Božja dolazila skupa s bolnim događajima. I sve je to nosila bez tuženja, ljudskom i nadnaravnom tankoćutnošću, bez svraćanja pažnje. Ona je – kako je rekao sveti Josemaría – ***Učiteljica skrivena i tihe žrtve***[10]. Svojim nas primjerom hrabri da ljubavljju prihvatimo protivštine u životu, male, što je više uobičajeno, ali i velike.

Nastojimo usvojiti ovo onašanje Presvete Djevice koja je uzor za duše koje žele biti kontemplativne sred svijeta: unijeti u osobnu molitvu događaje koji označavaju našu svakodnevicu, radosne i bolne, kako bismo otkrili u svakom pojedinom predraguVolju našega Oca Boga i rado je prigrlili. Na taj ćemo način radošću ispuniti Srce Isusa Krista i On će nas blagosloviti i ispuniti

djelotvornošću naša nastojanja da mu približimo duše. Ljubimo mrtvljenje i pokoru prirodno i bez prenemaganjaka što to primjećujemo u Marijinu životu.

Svijet se divi samo spektakularnoj žrtvi jer nepoznaje vrijednost skrivene i tihe žrtve[11].

Dok za vrijeme Mise promatramo križ na oltaru, kad poljubimo malo raspelo za koje vam preporučam da ga uvijek nosite sa sobom – kao što je pisao naš Otac – kad poljubite ili se naklonite drvenom Križu u kapeli, pomislite na duboko značenje tih radnji. One nam govore – kaže Papa – o tome da ***Bog nije otkupio svijet mačem, već Križem. Dok umire, Isus širi ruke. To je prije svega znak muke: dopušta da ga pribiju za nas kako bi nam dao svoj život. Ali raširene su ruke istovremeno stav onoga koji moli i kad svećenik u molitvi širi ruke: Isus je muku, svoju patnju i smrt pretvorio u***

molitvu, čin ljubavi prema Bogu i ljudima. Stoga raširene ruke raspetoga Krista također su znak zagrljaja kojim nas privlači k sebi i želi nas ljubavlju obuhvatiti. Na taj način On je slika živoga Boga, On je sam Bog i mi možemo poći u njegove ruke[12].

Dok čitam te riječi Benedikta XVI., sjećam se vrlo jasno jednog obilježja svetoga Josemarije. Kada je govorio o Gospodinu pod jarmom Križa, više nego pod čavlima, iz velike ljubavi koju je imao za nas – tako bi rekao – nije bilo rijetko da je prirodno i lagano otvorio svoje ruke i okretao dlanove i to bi možda velikom dijelu ljudi ostalo neprimjetno. Rekao je ponekad da je taj pokret njegova želja da se usko poveže s Gospodinom, pribijen na drvo Križa, nastojeći da se poistovjeti s Njim kako bi privukao sve ljude.

Papa kaže da je **Marija diskretno slijedila čitav put svoga Sina dok je javno nastupao sve do Križa, a i sada ga slijedi u tihoj molitvi na putu Crkve**^[13]. Utječimo se njezinom zagovoru još više u ovim teškim vremenima kako bi nas ojačala u prihvaćenoj i traženoj boli. Stavimo pod njezin materinski zagovor – jer Ona je *Mater Ecclesiae*, Majka Crkve – Godinu Vjere koja će početi za nekoliko tjedana, 11. listopada, na pedesetu godišnjicu II. vatikanskog sabora. Prihvatimo riječi svetoga Oca i nastojimo se ponašati uvijek kao dosljedni kršćani, jasnim svjedočenjem – djelima i riječima – svoje katoličke vjere. Civilnom društvu i okolini u kojoj živimo potreban je dodatak duhovnoga života koji dolazi jedino od Križa Isusa Krista. I bez mentaliteta žrtve, mirno i postojano, nastojimo naučiti od Učitelja koji je otišao na Kalvariju objašnjavajući: *Svom sam dušom*

čeznuo ovu pashu blagovati s vama...
[14].

Nastavite moliti za moje nakane, budimo *savršeno jedno*[15], združeni u molitvi, u žrtvi i u težnjama da služimo Crkvi, Rimskom Prvosvećeniku i svim dušama. Za to molimo i pomoć od don Alvara koji je upravo na taj blagdan Svete Marije, žalosne Majke, zauzeo mjesto našega Oca. Mislím da je mir koji je uvijek označavao prvoga nasljednika svetoga Josemarije još više ojačao, tako da su oni koji su ga susretali još više osjećali privlačnost Boga Našega Gospodina.

Pratimo Papu na njegovom putu u Libanon, od 14. do 16. ovoga mjeseca, gdje će potpisati i predati postsinodalnu apostolsku pobudnicu o Srednjem Orijentu, plod posebne Sinode za Biskupe u Rimu prije dvije godine. Molimo za te zemlje koj je Naš Gospodin podsvećivao svojom

prisutnošću i molimo Presvetu
Djevicu, *Regina pacis*, za dar mira
narodima te regije i cijelom
čovječanstvu.

Svom ljubavlju vas blagoslivlja

vaš Otac

+ Javier

Torre-ciudad, 1. rujna 2012

[1] Usp. *Iv* 12, 32.

[2] *Iv* 19, 26.

[3] Benedikt XVI., homilija na
otvaranju godine svetoga Pavla,
28.6.2008.

[4] Sveti Josemaría, bilješke s
razmatranja, 3.5.1964.

[5] 1 *Kor* 1, 22-24.

[6] Sveti Josemaría, bilješke s
razmatranja, 3.5.1964.

[7] Sveti Josemaría, godine 1968.

[8] Sveti Josemaría, bilješke s razmatranja, 3.5.1964.

[9] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 14.3.2012

[10] Sveti Josemaría, *Put*, br. 509.

[11] *Isto*, br. 509.

[12] Benedikt XVI., homilija u Mariazell, 8.9.2007.

[13] Benedikt XVI., govor na općoj audijenciji, 14.3.2012.

[14] *Lk* 22, 15.

[15] *Iv* 17, 23.